

чение на седемъ гласа. То бѣ съставено отъ Жансоне и въ него се потвърждаваше още единъ пѣтъ, „че френския народъ, вѣренъ на принципитѣ освятени отъ конституцията му, да не предприема никаква война съ завоевателна цѣль и да не употребява никога силитѣ си срѣщу свободата на кой и да е народъ, зема оръжие въ рѣцѣ за да защити свободата и независимостта си“.

А Кондорсе веднага изложи мотивитѣ на които се излагаше съ голѣма убѣдителностъ какво, че Събранието е било принудено да отговори на едни нетърпими прѣдизвиквания.

Отъ своя страна Людовикъ XVI състави единъ протестъ срѣщу едва обявената отъ него война и вложи тоя документъ въ желѣзна една раклица, изработена отъ негови рѣцѣ, дѣто си той криеше секретнитѣ писма (обстоятелство засвидѣтелствувано отъ г-жа Кампанъ, слугиня на кралицата); слѣдъ това той отправи на отвѣнграничнитѣ си съюзници слѣдующитѣ си свѣти: да обявятъ възможно по-чутовно, съ цѣль да отдѣлятъ Якобинцитѣ отъ останалия народъ, че тѣ не воюватъ срѣщу Франция, а срѣщу една анархическа шайка; да заявятъ енергично на Събранието, както и на министритѣ, че тѣ ще отговарятъ лично и съ имотитѣ си за всѣко посегание върху неприкосновеността на кралската фамилия и щомъ прѣминатъ границата, да обявятъ, че съюзницитѣ не щѣтъ да влизатъ въ прѣговори съ другитѣ освенъ краля. Колкото се отнася до френскитѣ емигранти, той имъ свѣтваше да се въздържатъ отъ участие въ войната, за да не ѝ се даде характеръ на мѣждуособица, а въ награда за това, той обѣщаваше да има прѣдъ видъ интереситѣ имъ кога му дойде времето. Таквизъ бѣха вкратцѣ инструкциитѣ на женевеца Мале-дю-Панъ, тайно акредитуванъ при чуждитѣ господари. Съюзницитѣ одобриха тие инструкции; това ние научаваме отъ Бертранъ де-Монвиля, едно довѣ-